

HAN̄BIONY (3) *part pass impf*

a *jasne, o pochylone.*

sg m N hańbióny (1). ◇ f N hańbiónã (1). ◇ pl N m pers hańbieni (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

*Znieważany, poniżany, szkalowany (3) : [Wacław król czeski] wykopány z źemie przez kácerze/ háńbiony był: nákoniec ciáło iego niešzczelne włoczyli/ tárgáli/ y w Mułtawę rzékę hániebnie kácerze wrzúčili. *OrzRozm C2v*; naprzod ná kilku Seymiech/ [arcybiskup gnieźnieński z biskupy] háńbieni fã przy Krolu: y byłem ia przytym/ gdy to Kšiężey Pošłowie mawiáli/ że my was Kšięża nie znamy/ áni was zá to nie mamy/ czym fye wy być pišzećie? *OrzRozm I2.**

*hańbiony czym (1): przeyrzał tho Bóg/ że moiá chuda itéz nikczemna w Košćiele iego pošługá/ miálá być od Kácérzów tą potwarzá háńbióna *OrzQuin G4v.**

Cf HAN̄BIĆ

ZZie